

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1896

32

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΤΣΙΒΕΡΙ

[Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Τὸ λούσιμο

Τὸ Σάββατο ὕστερα ἀπὸ τὸ βραδύμα τοῦ ἡλίου, ὁ κύριος Λιάς ἦρθε καὶ μᾶς ἐπῆρε γιὰ νὰ πάμε νὰ ἰδοῦμε τὸ λούσιμο. Ἄμα ἐβγάλαμε ἀπὸ τὸ σπήτι ἀκούσαμε τραγουδιὰ ὅλο ἀπὸ γυναίκες φωναίς.

- Πῶς τραγουδᾶνε κύριε Λιά;
- Τραγουδᾶνε τὴ νύφη τοῦ λούσιμου.
- Μπα! κι' ἀπὸ πόσα λούστηκε ἀφοῦ αὐρὸ θὰ στεφανωθῇ;
- Καὶ πῶς ἀλλιῶς θὰ γένη. Ἡ νύφη πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὸ λούσιμο ἄμα θὰ βασιλέψῃ ὁ ἡλίας. Ἄλλιῶς πάει χρυσουζιά.
- Δὲν τὸ εἶξερα αὐτό.
- Πῶς, εἰς στήν Ἀθήνα δὲ λούζεστε ἀπὸ βραδύς.
- Ὅχι! ὅποτε θέλει ἡ καθένας.
- Αὐτὸ εἶναι καλὸ.

Λίγοντες αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐστάσαμε στὸ σπήτι τῆς νύφης, ὅπου στήν αὐλὴν εἶχαν μαζωχθῆ οὐλὰ τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ κι' ἐκάναν χάρι. Τὸ σπήτι ἦτανε χαμόγειο μὲ μιὰ πόρτα κι' ἓνα παραθυράκι. Αὐτὸ εἶχε μονάχα ἡ νύφη ἰδιόκτησία. Ἦτανε ἐφακτάβαρο ἀπ' ἔξω ἡ αὐλαὶ τοῦ εἶχαντε σαν καθρέφτης ἀπὸ τὴν πᾶστρα. Στὴν πόρτα ἀπὸ πάνω ἔπεφτε μιὰ κλιμακωτὰ ὁμορφῆ, ὁμορφῆ καὶ γιομάτη ἀγορεύει. Ὁλοὶς ἡ γυναίκες τοῦ χωριοῦ εἶχαν μαζωχθῆ μέσα στὸ σπήτι καὶ ἐπειδὴ τις δὲν ἔχωρεσε πιά, ἡ ἄλλαις ἐκάθονταν στήν αὐλαὶ κι' ἐμπαιζόβαιναν. Σπρώχοντας ἐμπήκαμε κι' ἐμεῖς. Καὶ μέσα τὸ σπήτι ἦτανε παστρικά. Δυὸ, τρεῖς καθήκλαις, δυὸ, τρεῖς σκαμνὰ μεγάλα καὶ δυὸ, τρεῖς μικρὰ γύρω, γύρω στοὺς τοίχους, ἓνας καναπές ζυλίνος μὲ τὰ στρωσιδιὰ καὶ τῆς μαξιλάριαις τοῦ καὶ ἓνα τραπέζι ζυλίνου σκεπασμένο μὲ πλεχτό, ἦτανε ὅλα κι' ὅλα τὰ μώμπιλα τοῦ εἶχε ἡ νύφη. Μέσα σὲ δυὸ σεντούκια σκεπασμένα μὲ σκεπάσματα σκιασμένα ἀπὸ κομμάτια τοῖσινα ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα, εἶχε ἡ νύφη φυλαγμένο ὅλο τὸ ρουχικὸ τοῦ σπητιοῦ. Στὴ μιὰ γωνιά τοῦ σπητιοῦ εἶχε στημένον τὸν ἀργαλιὸ τῆς καὶ στήν ἄλλη τὸ γιοῦκο τῆς, στολισμένον μὲ φιογκοὺς ἀπὸ κορδέλλαις χρωματισταῖς τοῖσινας. Ὁ γιοῦκος τῆς, κατὰ πῶς ἔλεγαν ἡ γυναίκαὶ δὲν ἦτανε κακὸς, γιὰτὶ εἶχε πέντε ἀντρομίδες, δυὸ φλοκάταις, δυὸ σελτέδες μάλλινας, τέσσερες μαξιλάριαις, καὶ τέσσερα χράμια.

Ὁ κύριος Λιάς σπρώχοντας μᾶς ἀνοίξε τὸπο κι' ἐστάσαμε σιμὰ στὴ νύφη, ἡ ὅποια ἐκάθονταν διπλὰ στὸ γιοῦκο σ' ἓνα μικρὸ σκαμνὶ μὲ μαξιλάρι, γύρω τῆς πέντε σειραῖς γυναίκες ἀγαλιασμέναις ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη τὴν ἐτραγουδοῦσαν. Ὁ σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ δὲν ἦταν ἄσκημος, οὔτε τὰ λόγια τοῦ μὰ λέγανε γιὰ ὄραϊς

ὅλο τὸ ἴδιο τραγουδιὸν, τὸ ὅποιον εἶναι αὐτό:

*Νυφοῦλα μ' ἐφακτάβαρη,
νυφοῦλα παιτεμένη
πῶ χεις στὸ στόμα ζάχαρη
καὶ στὴ λαλιά σου μέλι.*

*Ποῦ σὲ στολιζοῦν λουλουδιὰ
σὲ λουζοῦν ἢ νεράιδες
καὶ σὲ γιομίζοῦν πλοῦμοῦδα
καὶ σκάζοῦν οἱ ἀγάδες. (1)*

*Ὅπου θὰ πῆς στήν ἐκκλησίαν
μὲ νάτι μὲ καμάρη
μὲ πέρδικαις πορπατηοῦ
μὲ περισσότερας χάρι.*

*Γιὰ νὰ σ' ἀλλιάζοῦν στέφανο
τὸ λιμοσιῶς κλωθάρη
καὶ θὰ χτυποῦν τὰ τοῦμπανα
γι' αὐτὸν ποῦ θὰ σὲ πάρη.*

*Νὰ εἶσ' εὐτυχημένη
νυφοῦλα παιτεμένη.*

Θαυρὸ πῶς τὴν ἄλλη νύχτα ἡ νυφοῦλα ἐγίνε εὐτυχημένη, μὰ ἐκείνη τὴ βραδυὰ οὔτε ψῶλλος στὸν κόρφο τῆς δὲν ἤθελα νὰ ἤμευνα.

Καθισμένη ἡ καυμένη στὸ σκαμνὶ τῆς γιὰ ὄραϊς, ἐκρατοῦσε στὰ γόνατά τῆς ἓνα πολὺ μεγάλο ταψί, ποῦ εἶχε μέσα ἓνα τσανάκι μεγάλο γιομάτο κινὰ (2) τὸ κεφάλι τῆς δὲν τὸ ἐσήκωνε ἀπὸ κεῖ τὸ εἶχε πάντα σκυμμένο μίς στὸ ταψί, καὶ τὰ μάλλια ζέπιεκα τῆς ἐπεφταν στῆς πλάταις. Ἦτανε μούσκεμμα στὸ ὄρωτα, γιὰτὶ ἡ ζέστη ἐκεῖ μέσα ἦτανε ἀβάσταχτη. Ὁλοὶς ἡ γυναίκαὶς ποῦ ἐρχόντουσαν, ἐπήγαιναν ἴσια στὴ νύφη, ἔθεσαν τὰ νύχια τοῦς στήν κινὰ, ἐφριγγαν στὸ ταψί μιὰ πεντάρα ἢ μιὰ δεκάρα ἢ καὶ περισσότερα, τὴν ἐφιλοῦσαν στὸ μάγουλο, τὴν εὐχόνταν καλὰ στέφανο καὶ εἰπετα ἀγαλιαζόνταν μὲ τῆς ἄλλαις καὶ ἐμπαιναν στὸ τραγουδιὸ ὅσο ποῦ νὰ κουραστοῦν.

- Δὲν μού λές κύριε Λιά, γιὰτὶ βάφουν τὰ νύχια τοῦς στήν κινὰ;
- Μπα! Δὲν τὸ ξέρεις;
- Ὅχι.
- Γιὰ νὰ πάη γούρι νὰ παντρευτοῦν καὶ ἐκείναις ἡ τὰ παιδιὰ τοῦς.

— Ἐπήγαμε κι' ἐμεῖς κι' ἐκάναμε τὸ ἴδιο, μὰ μόνον ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναίκα μου τὴ φίλησε καὶ τῆς ἔδωσε καὶ κατὶ μικρὰ χαρισμάτα· ἐγὼ δὲν τὴν φίλησα καὶ τῶχω ἀκόμα παράπονο. Ὁ κύριος Λιάς μᾶς ἔφερε καθήκλαις κι' ἐκαθίσταμε. Ἡ μάνα τῆς νύφης ἐκάθονταν στὸ παραγῶνι κι' ἐπάγαιναν καὶ τὴν ἠύχονταν.

(1) Τὸ ἔθιμα αὐτὸ, φαίνεται ὅτι ἐποικῆθη ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ τοῦτο ἔνεκα ἀ ἀφέρει τοὺς ἀγάδες.

(2) Ἡ κινὰ εἶναι εἶδος ἀλλοιοῦς ἐρυθρᾶς, ἣν κατασκευάζουσι ἐκ τετριμηνῆς κινᾶς καὶ ἄλλων τινῶν οὐσιῶν.

— Νὰ σοῦ ζήση κυρὰ Γιάννα. Μὲ καλὰ ἀγγόνια. Καλὴ ψυχὴ.

- Σπολάτη σας. Κι' ἀπὸ καρδιά σας, ἀπαντοῦσε ἡ κόρη.
- Δὲν μού λές κύριε Λιά, τί πάει νὰ πῆ: Κι' ἀπὸ καρδιά σας; ἀρώτησα ἐγὼ.
- Μπα! δὲν τὸ ξέρεις;
- Ὅχι.
- Παράξενο! Νὰ, θὰ εἶπῃ νὰ λάβῃς αὐτοῦνη τὴ χερὰ κι' ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου, ἢ τ' ἀδελφὰ σου, ἢ ἀπὸ ἐκείνους π' ἀγαπᾶς.

Ἐπαρατήρησα πολλὰς γυναίκες ὄντας ἐφιλοῦσαν τὴ νύφη, πῶς τῆς ἐκρυφομιλοῦσαν καὶ ἀρώτησα πάλι τὸν κύριον Λιά.

- Τί τῆς λένε στ' αὐτὴ;
- Νὰ σοῦρη τὸ πόδι τῆς.
- Νὰ σοῦρη τὸ πόδι τῆς;
- Μπα! Δὲν τὸ ξέρεις οὐτ' αὐτὸ;
- Ὅχι.
- Μᾶθε το λοιπόν. Τὴν παρακαλοῦν νὰ σοῦρη τὸ πόδι τῆς τὴν ὥρα ποῦ θὰ γίνετα ἡ στεφάνωσι, γιὰ νὰ παντρευτοῦν κι' ἐκείναις ἂν ἦναι ἀνύπαντρες ἢ νὰ παντρευτοῦν τὰ κορίτσια τοῦς ἂν ἦναι παντρεμέναις κι' ἔχουν κορίτσια.

— Καὶ παντρεύονται ἂν σοῦρη τὸ πόδι τῆς;

— Βέβαια, ἂν τὸ σοῦρη μὲ τὴν καρδιά τῆς. Παράξενο πρᾶγμα σὺ γραμματικίζουμνος νὰ μὴν τὰ ξέρῃς αὐτὰ.

Ὡς καθὼς γλίπετε, ὁ καλὸς κύριος Λιάς ἐνόμισε, πῶς κάθε γραμματικίζουμνος πρέπει νὰ τὰ ξέρῃ αὐτὰ καὶ παραξενεύουσαν πῶς ἀρωτοῦσα γιὰ τὸ κάθε τί.

Ἀφοῦ ἐμείναμε κάμμιὰ ὄρα στῆς νύφης, ἐπήγαμε καὶ στοῦ γαμπροῦ. Τὸ σπήτι τοῦ γαμπροῦ ἦτανε μεγαλύτερο καὶ καλύτερο καὶ ἐχωρίζονταν σὲ δυὸ, χωρὶς μεσότοιχο ὄμοιος. Τὸ μισὸ ἦτανε πατωμένο καὶ τὸ ἄλλο ἀπάτωτο. Αὐτὸ ἦτανε τὸ χωρίσμά του. Στὸ ἀπάτωτο μέρος εἶχε ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ τὸ χροῖνι ποῦ ἔβαζε τὰ βόδια του καὶ τὸ μουλᾶρι του. Στὸ πατωμένο μέρος καθότανε ἡ φαντασία του. Ὅλο τὸ σπήτι καὶ ἡ αὐλὴ ἦτανε παστρικά. Ἀπὸ ρουχικὸ τὸ σπήτι ἦτανε φερτωμένο, γιὰτὶ βλέπετε, σὺν ἀρχοντοσπητοῦ ποῦ ἦτανε, ἐνὶ μὴν ποῦσε παρὰ νὰ ἔχη τὸ κάθε χρειαζόμενον.

Μέσα στὸ σπήτι ἐλούζονταν ὁ γαμπρός κι' ἀπ' ἔξω στήν αὐλαὶ τὸν τραγουδοῦσαν οὐλαὶ εἰ νεῖοι τοῦ χωριοῦ. Τὸ τραγουδιὸ ποῦ τοῦ λέγαν ἦταν τοῦ χαροῦ, λεβέντικο ὄμοιος. Εἶχαν καὶ ντακούλια μὲ ζουρνάδες ποῦ τὸ ἐπερναν μπροστὰ κι' ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄλλοι. Κι' αὐτὸ τὸ τραγουδιὸ δὲν ἦταν ἄσκημος, καὶ τῶλεγαν καὶ καλὰ. Εἶναι αὐτό:

*Τὰ κρονα. Λένια σας νερά
βρυσούλαις, βρυσούλαις
ἄς τρέχουνε ποτάμι
βρυσούλαις, βρυσούλαις
γιὰ νὰ ῥθουν κάλλια δροσερὰ
βρυσούλαις, βρυσούλαις
καπέλαις στολισμέναις
βρυσούλαις, βρυσούλαις.*

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ & Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ο
ΓΑΜΠΡΟΣ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Έξωθεν της θύρας του βήθους). Ἡ εὐτυχία θέλει ἀπομώνωνσιν. (Εἰσερχόμενος καὶ φέρων ἑκατέρωθεν τὴν κ. Μακρίδην καὶ τὴν Εὐλαλίαν). Γιὰ νὰ μὴ ἴδω λοιπὸν ἀφορμὴν νὰ γίνωνται καὶ ἄλλοι ζηλότυποι ὅταν βλέπουν τὸν θησαυρὸν μου σὰς ἔφερα ἐδῶ. (Τὰς ἀφίκει. Ἡ κ. Μακρίδην βαίνει πρὸς τὸν Βερδελόπουλον, μεθ' οὗ συνομιλεῖ).

ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ. (Ἐκκληκτός). ὦ! ὦ! (Αἰ κυρίαὶ ὑποκλίνονται).

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Πλησιάζων τὸν Βαρδουκλήν). Ἐ! ἔ! Διὰ νὰ σοῦ δείξω τί ἦμουν νέος ... Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό ...

ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ. Μὰ ἐσύ βλέπω ...

ΜΑΚΡΙΔΗ. (Τῇ Εὐλαλίᾳ). Ἄ! φιλιότητά μου, νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν γαμβρόν μου. Ὁ κύριος Βερδελόπουλος ... (Ὁ Βερδελόπουλος ὑποκλίνεται, ἀφοῦ ἀφίση τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Μόλις κλινουσα τὴν κεφαλὴν) Χαίρω!

ΜΑΚΡΙΔΗ. (Ἰδίᾳ). Τί μύτη! ... Φωροῦπερηράνετα!

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Βλέπουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν Βερδελόπουλον καὶ ἐξ ἀποστάσεως). Τί πρόστυχος! ... Μυρίζει τὸ ποῦλος ἐδῶ κ' ἔχει κάτω! ...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. (Ἐρχόμενος πρὸς τὸν Πρωτονοτάριον διὰ τοῦ βήθους). Κύριε Πρωτονοτάριε ... κύριε Πρωτονοτάριε ... ἔφεραν ἀπὸ τὸ σπίτι σας αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Ἄ! τηλεγράφημα. (Τὸ ἀνοίγει καὶ ἀναγιγνώσκει). Ἄ! μπράβο ... μπράβο ... Ἐγὼ τὸ λέγα ... ἐγὼ τὸ λέγα ... (Τῇ Εὐλαλίᾳ). Κυρία Εὐλαλία ... κυρία μου, ὅλα πᾶν' λαμπρά, ὅλα ... ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Μαρουσιῦ πού δὲν εἶχε πεισθεῖ νὰ μᾶς ψηφίσῃ. Ἄ! τώρα μού τηλεγραφεῖ ... ἴδετε... «Δικός σας μονοκούκι. Πασχαλινὸς Ἀγραφιώτης, συμβολαιογράφος».

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Εἰς τὸ ἔπακρον τῆς χαρᾶς). Ἀλήθεια;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. (Ἰδίᾳ). Ὡστε ταμίας... καὶ τῶν ἀνακτόρων!

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Μοῦ ἔρχεται νὰ φωνάξω; ζήτη!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Μὴ! ὦ! μὴ ἀκόμη!

ΜΑΚΡΙΔΗ. Μὰ τ' εἶναι, καλέ;

ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ. (Ἰδίᾳ). Δὲν εἶναι καλὰ οἱ δυστυχισμένοι! (Τῷ Παντελῇ). Παντελῆ, φέρε μου ἓνα ποτήρι νερό.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ἀμέσως! (Ἐξέρχόμενος λαμβάνει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν «Παλιγγενεσίαν»). Ἄς πάρουμε τὴν «Παλιγγενεσίαν» νὰ τὴν διαβάσῃ κι' ἄλλος! (Ἐξέρχεται).

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Τῇ Εὐλαλίᾳ). Λοιπὸν;

ΕΥΛΑΛΙΑ. Πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν Κυριάκο νὰ τοῦ τὸ πῶ. (Πρὸς τοὺς λοιπούς). Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμὴ.

ΜΑΚΡΙΔΗ. Σὲ ἀκολουθῶ, φιλιότητά μου ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Ἰδίᾳ). Ταμποῦρι μοῦ γινεῖ! (Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βήθους).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ, ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ, καὶ εἶτα ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ΜΑΚΡΙΔΗΣ καὶ ΚΛΩΝΑΡΑΣ

ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ. Λοιπὸν ἀρραβωνίστης;

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Ναι! Τὸ εἶχα μάθει γιὰ τὴν ἀνεψιά σου καὶ πρὶν νάρθῃς χωρὶς νὰ σὲ περιμένω ... μοῦ εἶχαν προτείνει τὴν Ρίτα ...

ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ. Καλὸ κορίτσι, φίλε μου.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Ἐστραμμένος πρὸς τὸ ἔσω μέρος τῆς δεξιᾶς θύρας). Τώρα ἔρχομαι ... Μὰ δὲν θὰ κάνῃ κανεὶς μπακαρᾶ; (Πρὸς τὸν Βαρδουκλήν καὶ τὸν Βερδελόπουλον). Δεῖν δύο γιὰ τὸ πόκερ, λαμβάνει κανεὶς ἀπὸ σὰς μέρος;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. (Διὰ τοῦ βήθους φέρων ποτήριον ὕδατος πρὸς τὸν Βαρδουκλήν). Τὸ νερό σας, κύριε Λάμπρο.

ΒΑΡΔΟΥΚΛΗΣ. (Ἀφοῦ πῆ). Εὐχαριστῶ.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Ἀναμείνας ἀπάρτηνον ματαίως, πρὸς τοὺς ἐτός τῆς δεξιᾶς αἰθούσης τοῦ χαρτοπαιγρίου). Καλὲ δὲν βαρύνεσθε! Δὲν εἶναι ἀνθρωποὶ γιὰ χαρτιά αὐτοὶ ... (Βαίρων πρὸς τὸν Βερδελόπουλον). Μὰ σὺ ἀνθρώπος τοῦ χρηματιστηρίου δὲν ἔρχεσαι νὰ παίξῃς;

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Ὅχι ... Ἦθελα νὰ διαβάσω καμμιά ἐφημερίδα ... Πού εἶναι ἡ «Παλιγγενεσία»;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. «Παλιγγενεσία»; Νὰ σὰς δώσω γώ. (Τῷ δίδει ἐν φύλλῳ).

ΜΑΚΡΙΔΗΣ. (Εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βήθους). Μὰ τί, ἐφημερίδες θὰ διαβάσῃς τώρα;

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Ναι. Ἦθελα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ ... ἔχω λόγους. (Ἀναγιγνώσκει).

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. (Ἐρχόμενος ἐκ τοῦ βήθους). Ἄ! Ἐδῶ εἶσθε; Δὲν σας ἐσέρβιραν τίποτε; Δὲν ἔφεραν ἀναψυκτικά; Παντελῆ, φρόντισε νὰ φέρουν τίποτε εἰς τοὺς κυρίους ἐδῶ ... (Ἰδίᾳ τῷ Παντελῇ). Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἐφρόντισες γιὰ τὴν «Παλιγγενεσίαν»;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Παντοῦ ἐμοίρασα ...

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. Καλά. Κύτταξε νὰ τὴν κυκλοφορήσῃς περισσότερο. Ἄπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ θέσις σου.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ἄν εἶναι ἔτσι, τώρα βλέπετε. (Ἀφοῦ ἐναποθέσῃ μερικὰ φύλλα «Παλιγγενεσίας» ἐπὶ διαφόρων ἐπιπλωρ ἐξέρχεται).

ΦΩΝΗ. (Ἐκ τῆς δεξιᾶς αἰθούσης τοῦ

χαρτοπαιγρίου). Λοιπὸν, κύριε Πρωτονοτάριε, ἀκόμη;

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Τῷ Βερδελόπουλῳ καὶ Μακρίδῃ). Ἄ! δὲν πάτε σεις;

ΒΕΡΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀλήθεια, Χρῆστο, πᾶμε νὰ παίξωμε; (Ἀφίκει τὴν «Παλιγγενεσίαν» ἐπὶ τῆς Τραπέζης).

ΜΑΚΡΙΔΗΣ. Ἄ! ναι! Ἐλα καὶ σὺ Βαρδουκλή. (Ἐξέρχεται δεξιᾶ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΚΛΩΝΑΡΑΣ, ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ καὶ εἶτα ΕΥΛΑΛΙΑ

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Καὶ τώρα πού εἴμεθα μόνοι, κύριε Κλωναρᾶ, τὰ συγχαρητήριά μου!

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. (Ἐκκληκτός). Τί;

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Εἰσθε βουλευτής. Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Μαρουσιῦ εἶναι μαζί μας μονοκούκι!

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. (Καταγοητευμένος). Ἀλήθεια! ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. (Εἰσερχομένη). Ἄ! καλὲ τ' εἶν' αὐτό ... Ὁ κόσμος μέσα πάει νὰ τρελλαθῇ μὲ τὸν γαμπρό μας ... ὅλοι καὶ πρὸ πάντων ὄλαις τὸν περιτριγυρίζουν ...

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Ἔτσι, αἱ!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Τί succès πού ἔχουν αὐτοὶ οἱ ξένοι! ... Ἄχ! φοβοῦμαι, Κυριάκο, μὴ μού τὸν ματιάσουν ... Ἐκεῖνη μάλιστα ἡ Μακρίδαινα ... Γι' αὐτὸ εἶπα ἔς τὴν Κυρά-Λοξὴ νὰ μού φέρῃ κάτι ξόρκια!

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ τὴν προσκαλέσῃς ... Μὰ τᾶμθε, ἀλήθεια, Εὐλαλία; Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Μαρουσιῦ ...

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ναι, ναι, ξέρω ... Εἶναι μὲ μᾶς!

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Τὸν καταφέραμε κι' αὐτόν ... Νὰ τὸ τηλεγράφημα: «Δικός σας μονοκούκι. Πασχαλινὸς Ἀγραφιώτης, συμβολαιογράφος». Κ' ὕστερα ἀμειβάλλεστε γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν;

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. Ὅπωςδήποτε ὅμως ... Ἄν καὶ μοῦπε κ' ἡ κυρά-Λοξὴ πῶς καὶ ὄλαις ἡ μαμαῖς εἶναι μὲ μᾶς.

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ναι, ναι ἰστὴ ζωὴ τοῦ Ἄνρι καὶ τῆς Μπέττυς, μᾶς τὸ εἶπε.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Ἄ! Μὰ τότε ἀφοῦ κ' ἡ μαμαῖς εἶναι μὲ μᾶς ... σίγουρη τὴν ἔχουμε ... Ἐγὼ ὅμως γιὰ χατῆρι σας θὰ πάω νὰ ρίξω καὶ μιὰ πασιέντζα ... Γιὰ νὰ ἴδω τί θὰ δείξουν τὰ χαρτιά!

ΕΥΛΑΛΙΑ. Ναι, ναι τὴν πασιέντζα τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος ... Καὶ γὼ τὴν ἔρριξα γιὰ τὸν Ἄνρι ἂν θὰ τὸν κάμωμε γαμπρόν καὶ μού βγάινε ...

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. Ναι, μὰ κάνει καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴ αὐτῆ ἡ πασιέντζα;

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. (Βαίρων πρὸς τὴν δεξιὰν θύραν). Μπα! πῶς!

ΚΛΩΝΑΡΑΣ. (Ἐπὶ ὁ Πρωτονοτάριος ἐξέρχεται). Ἄ! ἄμε, κύρ Μιχαλάκη ... Νὰ σὲ ἴδω ...

(Ἀκολουθεῖ).